

Borgbjerg, skúlaráðharri talaði, vitskapsmenn, danskir og útlendskir vóru tilsteðar, og sjálfsgjafu æristekin, krossar og maldaljur, sum leskandi summargegn á rætta stað. Enn er tilfelli ekki fallið burtur, og ívingasamt er, um tað *nakrantíð* fellur burtur, vit menniskjur eru enn sum börn og sum kráka, okkum dæmar væl tað, sum glitrar.

Forberedelser til den næste Krig. Franske Grænsefæstninger, der er som hele Byer 100 Meter under Jorden.

Den franske Ministerpræsident Daladier har forleden besøgt de franske Befæstningsanlæg i Saar-mundingen og i Elsass. »Petit Parisien« fortæller om disse Fæstningsværker: Saa langt Øjet rækker, ser man det samme Skuespil: uhyre Pigtraadsafspærringer, der dybt forraader, at man befinder sig i Nærheden af en usynlig og underjordisk Fæstning, der er i Stand til at trodse det frygteligste Skyts. Man forestiller sig en uhyre Pansekrydser, langt nede under Jorden i en Dybde, hvor ellers kun Bjergarbejderne lever. Tusinder og efter Tusinder af Kubikmeter Jord er dækket over disse Fæstninger, hvoraf kun her og der Taarne med Kanonmundingen rager op. Hvert af disse Taarne har en Vægt af mindst 36.000 Kilogram. Hundrede Meter under Jorden ligger her en moderne Storstad med brede pragtfuldt oplyste Gader, under hvilke en Vulkan slummer, hvis Krater spænder over saa store Flader, at et pludseligt Udbrud vilde ødelægge kæmpemæssige Omraader.

En Jernbane fører gennem denne moderne, underjordiske Fæstningsby, der er forsynet med alt, hvad der er nødvendigt til at sikre en hel Armé under et maanedlangt Ophold. I Forbindelse hermed findes et forlængede underjordisk Kanalsystem, saaledes at et Tryk med en Haand paa en Kontakt er i Stand til at sætte hele Omraadet med alle dets Gader og Broer under Vand i Løbet af et Par Timer.

Tá vit lesa hetta, her omanfyri stendur, sita vit púra býtt og spyrja og spyrja: Hvussu er vorðið, er tað rætt at enn eru neyvan 15 ár farin, síðan hin ræðuligi verðaldarbardagurin endaði? Er tað bert ein dreymur ella er tað hin syrgiligi sannleiki, at óll lond og fólk kúgast og suffa undir teim byrðum, sum kríggjð 1914—18 legði á tey, og enn sum ein ræðulig marra ríða teimum?

At hugsa sær til, at meðan tann av kríggjunum elvda neyð stendur í besta blóma, hevur t. d. Frankaríki ráð til at gera eitt sovordió rísa-festuingsverk! Og neyvan man hetta fara at verða tað einasta av tí slaggi — nei, hevur fanin fingið ein finger, fær hann ívaleyst alla hondina, og brátt fáa vit at siggja, at bæði í Frankaríki og í øðrum londum vaksa slíkir undirjórðsbýir »uppe«.

Samkoman viðvíkjandi mink-an av krígsútreiðslum endaði við ongum úrsliti, og her mundi Frankaríki ívaleyst hava tað stóra orðið at siga. Ræðslan fyri Týsklandi var frólik at hava at

bera við her, sum hon hevur verið tað fyrri! — Og ikki fyrri tað, Frankaríki kann hava orsak at ræðast, * ti sum Týskland varð víðfarið aftaná kríggjð, kenna teir á sær, at einaferð er hevndarstund í hendi! Nær kemur mannaættin so langt, at hugsanin um hevnd er burtur ruddað hjá fólkunum? Verður tað nakrantíð?

Hann stjól fyrri at gleða konu sína!

Ein ungur maður stóð nú ein dagin fyrri rættinum í Keypmannahavn, tí hann hevði stolið (brotið inn) nýssa staðni í býinum. Í eini solubúð hevði hann stolið radioapparátir fyrri 2500 kr., og eina aðra staðni almenna handilsvøru fyrri 600 kr. o. s. fr., í alt fyrri 10.000 kr. —

Fyrri rættinum greiddi hann frá, at hann var kominn inn á hesa tjóvleiði, tí hann so fegin vildi gleða konu sína við at geva henni gávur!

Skotið pápa sín.

Nýliga hendi ein syrgjaligur »leikur« í býinum Masnedund á Suðurslandi. Ein ungur maður skeyt pápa sín og særði hann illa. — Pápin, Peter Rasmussen, og mamman sótu ongantíð um sátt, tí hann var sera »sjálur«, og henda dagin vóru tey, sum so oftani hendi, kominn »í hársaman«. Sonurin, sum var inni, royndi at fáa tey at binda frið, men tá einki batti, bleiv hann heilt víleysur, treiv »salón«-byrsu sína, skeyt eftir pápanum og rakti hann í smótuna, har kúlan kom inni einum rívaheini og setti seg fast í ein ryggjageisla.

Pápin varð forður á sjúkrahús og sonurin fastsettur. Fyrri rættinum segði hann, at ættanin var at drepa pápan, so mamman tó einaferð kundi fáa frið. Fyrri fyrst er hesin ungur maður innlagdur til rannsóknar á »Oringe«.

Fýra vermdur í sama húsi

man vera heldur sjáldsamt. Ein danskur handverkari sigur einum blaði frá, at heima hjá honum eru vermdur hjá fýra synum hansara á vílning.

Hvussu bar til? spurdi blaðið. Óføra væl! Vermdur eru ikki so ófittar, tær eru nógv frægari, enn tær hava orð fyrri at vera.

Ein drongur

vildi fegin til sjós, og ein dagin fór hann út á eitt skip og spurdi skiparin, um hann ikki kundi fáa arbeiði umborð. Eg havi brúk fyrri einum drongi, sum dugur at nýta vit silt, sigur skiparin. Kanst tú finna triggar endar á hesum toginum, skal eg taka teg, sigur hann so, tekur toggið upp úr dekkinum og fær dronginum tað.

Her er hin eini endin, sigur drongurin, her er annar, og her er hin triðji, sigur hann og blakar toggið yvir borð, tá sært tað ongantíð aftur.

Skiparin tók hann beinan vegin!

Ungur nýgiftur

maður sigur við ungu konu sína aftaná døgurðan:

»Nú ein dagin læs eg í ávisini, at teir hava funnið út, at 100 ymsir mátar eru at kóka eplir. — Sig mær, mín elskaða, kundi tú ikki lært ein av teimum?«

G. H. M.

Hesu nr. hava vunnið við burturluting G. H. M's:

Fýramannafar við motori	174
P. H.-ljósakróna A.....	41
P. H.-ljósakróna B.....	1882
Grindaríðskapur.....	1221
Grindaknivur.....	670
Grønlands model-kajak	1763
Lamb A.....	2218
Lamb B.....	475
Divan.....	2522
Húshaldsvorur.....	1791

Lutirir kunnu heintast hjá Andri Andresen, Tróndargata, Tórshavn.

Fra Udlandet.

Der er oprettet Venskabsstrakt mellem Grækenland og Tyrkiet. Bl. a. bemyndiges Grækenland til at repræsentere Tyrkiet paa internationale Konferencer. Traktaten er foreløbig gældende for 10 Aar.

Kuba.

U. S. A. erklærer at ville anerkende enhver lovlig kubansk Regering.

Forbudet

i U. S. A. slaar i Fare for Ophævelse.

Mordet paa den tyske Filosof. Nazis Morderhaand rækker ud over Landegrænserne.

»Al Capone og hans Banditter er Gentlemen ved Siden af dem, der i Dag har Magten i Tyskland,« blev der forleden sagt paa den internationale socialistiske Kvindekongres af Formanden, Mrs. Adams, England. Og der er vel noget om det. Uskyldigt Blod har flydt i Strømme i Tyskland, siden Hitler fik Magten, men det ser ud til, at det 3. Riges Terror skal række ud over Landegrænserne. Det gemene Mord i Marienbad paa Professor Lessing, der var en af Tysklands fineste Filosofer, tyder i hvert Fald derpaa.

Lessing, i hvis Aarer der flød jødisk Blod, var Socialdemokrat, og alene dette var nok til at gøre ham misliebte. Da Hindenburg første Gang valgtes til Præsident, rettede Lessing et voldsomt Angreb paa ham, og det medførte, at de reaktionære indstillede Studenter ved den tekniske Højskole i Hannover, hvor han var Professor, lavede Ballade. Det endte med en Ordning, hvorefter Lessing trak sig tilbage. Tiden mellem Hindenburgs første og andet Valg tilbragte han i København, men vendte saa tilbage til sit Fædreland, indtil Hitler fik Magten — da flygtede han til Tjeckoslovakiet. Herfra offentliggjorde han for nogle Dage siden en Brochure, der angreb det herskende tyske System. Dette foranledigede, at Naziorganet »Völkischer Beobachter« fik et Raserianfald,

og i Forbindelse med dette Raserianfald ser man Mordet. Hvem var den elendige lejede Morder? Ja, det kan egentlig være ret ligegyldigt. Der er arresteret en Chauffør, og er han den skyldige, bør han naturligvis have sin Straf, men det, der interesserer Offentligheden, er: Hvem trykkede ham Revolveren i Haanden, hvem planlagde, at denne Mand, der havde vovet at sige det nye Styre sin Mening, skulde ryddes bort?

Udførselsforbud.

Telegram fra Fiskeridirektøren.

Ved Bekendtgørelse af 16. September 1933 blevet forbudt til Storbritanien at udføre Sild og Hving og Kuller under 35 cm. Skrubber under 25 cm. Issing under 23 cm. Total længde samit Fisk der ikke er fanget af danske (færøske) Fiskere.

Træk af Jødernes tusindaarige Martyrium fra Oprøret mod Romerne i 133 til Nazis Jødeforfølgelser atten Aarhunder senere.

Netop atten Aarhunder, før det af Nazismen opfanterede længe ulmende, fornuftløse Jødehad slaar ud i lys Lue i Europas tidligere Kulturcentrum, begynder Jødefolkets egentlige Verdensmartyrium med de store Oprør mod Romerne under deres Forer Bar-Kochba. »Sjælesnønnen«, i Aarene 132—33. Allerede for dette endelige Dødsstød mod et nationalt Jøderige havde dets driftige Indbyggere bredt sig ud over Levanten og Romerprovinserne. Nu vokser Emigranttallet med rivende Hast. I de første Aarhunder efter Kr. udformes og redigeres Jødekulturens hele mundtlige Tradition, det saakaldte Mischa-Værk, Blomsten af hele Hebræerkulturens religiøse og intellektuelle Liv i fortsat Udvikling lige fra Moses' Tid. I denne Periode delte Jødedommen Nød og Forfølgelser med Kristendommen, men da denne tilsidst er blevet Statsreligion, indtræder der store Vanskeligheder for Jøderne, saa at faktisk kun Islams Lande giver Kanaans Sonner taalelige Livsvilkår.

Et særligt klart Eksempel paa dette sidste Forhold afgiver Pyrenæerhalvøen, hvis katolske Indbyggere med Emsighed havde efterstræbt Jøderne, indtil de selv var blevet forðrevet af Araberne, en Begivenhed, der hilstes med Jubel af Hebræerne, som nu oplever en Blomstringstid uden Lige under deres Befrielse. Den berømteste af alle den Tids berømte Jødenavne er vel Maimonides, en Teolog, Filosof og Medicus, der døde 1204 som Sultan Saladins Hoflæge. En Række fremragende jødiske Grammatikere, Matematikere, Filosofer, Læger, Statsmænd og Ministre udgjorde Centret for Datidens højeste Kulturudvikling.

Kristendommens Genindførelse faar alt dette til at visne. 1391 iværksættes den første store Forfølgelse, hvorved 70 blomstrende Menigheder tildeles Dødsstødet. Nogle Jøder lader sig omvende, men selv disse lader Inkvisitionen, da denne frygtede Institution dukker op, efterstræbe paa det grusomste. Marannerne, som disse omvendte Jøder kaldes, udsættes for utrolige Lidelser, og hele Tragedien ender med Hebræernes fuldstændige Fordrivelse fra Pyrenæerhalvøen 1492. At Jøderne til det sidste forstod at hævde sig, viser den Omstændighed, at i nævnte Aar var det mægtige Rigets Finansminister en storsindet og ædel Jøde, Isak Abarbanel. Kongen vakler mellem dennes Indflydelse og Pres fra Storinkvisitoren, hvilken sidste faar triumfet den barbariske Regeringsbeslutning igennem. Ogsaa andre Steder var Skæbne imod Jøderne. Uøselig sammenknyttet med deres Historie i Italien er Navnet Ghetto, maaske en Forkortelse af ital. borghetto, en lille Borg eller By. Det anvendtes om den særlige Bydel, som Jøderne var henviset til at bo i, og for en saadan gjaldt overordentlig strenge Udbetingslove og Politibestemmelser. Særligt berygtet for sin Smuds og Elendighed var Ghetto'en i Rom, og selv om flere af Kirkens første Mænd gaar i Brechen for Jøderne som Følge af Humanismens mere frisindede Strømninger, forslaar dette dog lidet. Kun hvor man direkte og personligt kan drage Nytte af deres Dygtighed, ser man bort fra deres Racepræg, saaledes naar Pavernes Livlæger, som det hyppigt skete, var Jøder.

Korstogene bragte Død og Ruin over det forfulgte Folk ogsaa i Mellemuropa. Fordærvende Prælater og samvittighedsløse Herskere udnyttede de taabeligste og vanvittigste Anklagenydheder. Ritualmord var en af de uhyggeligste Beskyldninger, som Antisemitismen i sin grænselose Fanatisme rettede mod Jøderne. Det hed sig, at de i gudstjenstlig Ojemed begik Mord, altsaa formelig Menneskeofringer. Blot de viste sig indenfor en vis Afstand af en Kirke, blev de anklaget for bevisst Vanhelligelse af Hostien, o. s. v. Det forfærdeligste Moment ved disse Forbrydelser synes næsten at være, at de ikke skyldtes Fanatisme alene, men særdeles ofte var have-syge Fyrsters raffinerede Camouflage for paa denne Maade at afpresse Jødernes Penge eller helt tage deres Ejendom efter at have faaet dem forvist eller dræbt. Over 100.000 Jøder dræbes alene i eet Aar, i 1298, som Følge af en voldsom drevet Ophidselses-kampagne af en Demagog ved Navn Rindfleisch. »Jagte«-distrikterne var tilmed næsten udelukkende Bayern og Franken.

Ogsaa mod Øst tegner Blodstrøien sig. Husiterkrigen er Signalet til Forfølgelser i Østrig, Mähren og Schlesien, og skont Jøderne paa Korstogstiden fandt Fristeder saavel i Polen og Ungarn som i Rusland, forværres ogsaa her deres Stilling samtidig med den vesteuropæiske »Kultur«s dybere Indtrængen. Et mærkeligt tidligt-middelalderligt Jøderige var opstaaet i Rusland, hvor en mongolsk Folkestamme, Chacarerne, havde antaget Jødedommen omkring Midten af det 8. Aarhundrede. Først i det 11. Aarh. blev det ødelagt. Roen og Ubemærketheden i Ungarn ophører i 1526, da samtlige Jøder forsvins. En endnu frygteligere Skæbne venter disse Emigranter Bornebørn i Polen, hvor alle af jødisk Blod myrdes under den vilde Kosakopstand i 1647.

Faktisk tegnedes Billedet af Jødefolkets Tilstand ved Slutning (Fortsættes paa 4. Side).